

ZÁMECKÉ OHLÉDNUTÍ ZA UPLYNULÝM ROKEM

Už tu máme zase zimu. Přišla poněkud brzy a zprudka. I sníh napadl, což mi ukolébává k spánku. Ještě však spát nemohu. Čeká mi radostná událost – předvánoční koncert našich dětí a Bary Zemanové. Moc se těším, bude tu živo jako před lety. Jo, to si vzpomínám na Vánoce, kdy tu ještě přebývali Příchovští, Bigatto, Juncker-Bigatto, i Podewilovi. Zvláště pak paní Amálie, poslední z rodu Juncker- Bigatto, si potrpěla na předvánoční oslavy v malovaném sále. Sezvala sem hosty svojšínské i přespolní a všechny přítomné obdarovávala vlastnoručně upletenými či uháčkovanými výrobky. Vzpomínky, to by mi šlo. A je to krása. Trápí mi však přítomnost i budoucnost, která mi přes zimu spáti nedá. Nevím... Nevím... Zase tu kolem zdi pobíhali úředníci. Co stále hledají? Zeď stojí, je nová a jen čas ukáže, zda ji postavili správně a jak dlouho vydrží. Někdy je však lidská hloupost do nebe volající. Doufám, že zdravý rozum přijde včas. Raději by mohli přemýšlet, jak pomoci se získáním peněz na opravy maštálí, domu správce, kočárovny a všech těch hospodářských budov, jež se rozpadají. To by se mi ulevilo! O to však zájem nemají.

Letos je divný rok, způsob léta zdál se být podivný a řádné babí léto také nepřišlo. Přemítám, jaký vlastně byl.

Zámecká sezona začala poněkud později, zato netradičně. První návštěvníky jsem přivítal 12. dubna. V průjezdu s novou podlahou se rozložil malý jarmark s místními řemeslnými výrobky se značkou MAS Český Západ. Z velkého přijímacího salonu se od sklepa až po půdu linula vůně barokní kuchyně, kteréžto pokrmy mohli návštěvníci během prohlídky ochutnat. Však se také olizovali a divili se, z čeho a jak se dříve vařilo. Paní kuchařka Olinka, která vše chystala, poodhalila tajemství přípravy velikonočních pokrmů postních i svátečních.

V květu a červnu se mi do sklepa nastěhovali noví nájemníci: strašidla a pohádkové bytosti (čarodějnice, vodník, Rákosníček, víla Amálka, hejkal, ohníček a další). Za to mnohokrát děkuji dětem z naší školy, p. Karáskové, p. Trávníčkové i p. Hrubé a za rybičky do vodníka rybníčka dětem z MŠ.

Koncem června jsem již tradičně ze své zahrady zamával pátákům a předškolákům a jejich rodičům a paním učitelkám, které jim připravily slavnostní vyřazení ze školy a školky. A už tu byli zahradníci a s nimi vůně květin, moje milovaná barokní květinová výzdoba, každý rok trochu jiná, avšak vždy krásná (zas

jsem byl ve svém mládí). Začala pouť, jež se nesla v duchu oslav 850 let založení naší vsi. (No určitě tu byli lidé ještě dříve, ale to je doba od 1. písemné zmínky o Svojšíně.) V parku se usídlili draví ptáci s panem sokolníkem, procházely se zde zvláštní pohádkové bytosti na vysokých nohách. Děti si mohly zasoutěžit v různých disciplínách, třeba i ve střelbě lukem a kuší. Voněla káva, limonáda, koláče a výborné langoše. Z návsi se ozývala hudba všech žánrů až do noci. Zhlédl jsem

i krasavice tancující s ohněm, snad se líbily i všem divákům.

Někteří návštěvníci ocenili i malou změnu ve společenské místnosti za kavárnou, kde se pohodlně usadili v křesle před horkem s kávičkou, se zmrzlinou a ochutnali nové druhy zákusků. Současně se mohli kochat kresbami květů magnolie od dětí ze ZŠ.

O prázdninách ožila chodba zámku výstavou obrazů studentů Střední odborné školy ve Stříbře. Na obrazech se snažili zachytit své pocity, jež v nich vyvolává barokní hudba.